

Uchwała z dnia 28 kwietnia 2005 r., III CZP 22/05

Sędzia SN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

Sędzia SN Irena Gromska-Szuster

Sędzia SN Barbara Myszka (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie egzekucyjnej wierzyciela Eugeniusza B. przeciwko dłużnikom Karine K., Arturowi B. i Marcjanowi B. po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym w dniu 28 kwietnia 2005 r., przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Piotra Wiśniewskiego, zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy w Tarnowie postanowieniem z dnia 3 lutego 2005 r.:

"1. Czy przyznane stronie przez sąd w postępowaniu rozpoznawczym zwolnienie od kosztów sądowych rozciąga się przez art. 771 k.p.c. na postępowanie egzekucyjne również w takim zakresie, że strona ta, będąca na etapie egzekucji dłużnikiem, wolna jest od opłaty egzekucyjnej należnej komornikowi sądowemu i przez to nie jest możliwe jej ściągnięcie od tej osoby?

a w razie odpowiedzi negatywnej:

2. Czy dłużnikowi przysługuje w toku postępowania egzekucyjnego uprawnienie do żądania zwolnienia go od opłaty egzekucyjnej należnej komornikowi, a jeśli tak, to w jakim trybie i przez kogo jest rozpoznawane?"

podjął uchwałę:

Zwolnienie od kosztów egzekucji przyznane dłużnikowi w toku postępowania egzekucyjnego – podobnie jak zwolnienie od kosztów sądowych udzielone w postępowaniu rozpoznawczym – pozostaje bez wpływu na możliwość ściągnięcia od dłużnika opłaty egzekucyjnej należnej komornikowi za dokonaną egzekucję.

Uzasadnienie

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Brzesku, na wniosek Eugeniusza B., w październiku 2002 r. wszczął przeciwko Karine K. oraz jej małoletnim synom Arturowi B. i Marcjanowi B. egzekucję świadczeń pieniężnych na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 29 czerwca 2001 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. W sprawie zakończonej tym wyrokiem Karine K. oraz jej małoletni synowie, postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 25 maja 2001 r., zostali zwolnieni od kosztów sądowych. Komornik, zgodnie z wnioskiem wierzyciela, skierował egzekucję do nieruchomości stanowiącej współwłasność dłużników.

W toku postępowania egzekucyjnego dłużnicy, powołując się na swoją trudną sytuację materialną, wystąpili do Sądu Rejonowego w Brzesku z wnioskiem o zwolnienie od kosztów egzekucji. Postanowieniem z dnia 9 listopada 2004 r. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie wywołane tym wnioskiem, stwierdzając, że, zgodnie z art. 771 k.p.c., zwolnienie od kosztów sądowych przyznane postanowieniem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 25 maja 2001 r. rozciąga się także na postępowanie egzekucyjne, wobec czego wydanie postanowienia o zwolnieniu dłużników od kosztów egzekucji należy uznać za zbędne.

Przy rozpoznawaniu zażalenia dłużników Sąd Okręgowy w Tarnowie powziął poważne wątpliwości, którym dał wyraz w przedstawionym zagadnieniu prawnym, przytoczonym na wstępie uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Spośród wątpliwości, które nasunęły się Sądowi Okręgowemu w związku z wykładnią art. 771 k.p.c., w pierwszej kolejności rozstrzygnięcia wymaga kwestia, czy w świetle powołanego przepisu zwolnienie od kosztów sądowych, przyznane stronie przez sąd w postępowaniu rozpoznawczym lub z którego strona korzysta z mocy ustawy, rozciąga się tylko na postępowanie egzekucyjne prowadzone przez sąd, czy także na postępowanie prowadzone przez komornika.

Problem ten był już podejmowany w orzecznictwie zarówno w czasie obowiązywania rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 1991 r. w sprawie taksy za czynności komorników (Dz.U. Nr 62, poz. 264 ze zm.), jak i po wejściu w życie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 133, poz. 882 ze zm. – dalej: „u.k.s.egz.”) i po kolejnych zmianach zawartych w niej regulacji dotyczących kosztów egzekucji. W uchwale z dnia 2 grudnia 1994 r., III CZP 153/94 (OSNCP 1995, nr 3, poz. 51) Sąd Najwyższy

stanął na stanowisku, że zwolnienie pracownika dochodzącego roszczeń z zakresu prawa pracy od obowiązku uiszczenia opłat sądowych oraz tymczasowe ponoszenie przez Skarb Państwa w toku postępowania rozpoznawczego wydatków (art. 463 § 1 i 2 k.p.c.) rozciąga się także na postępowanie egzekucyjne; dotyczy to również sytuacji, w której wierzyciel odstąpił od egzekucji w związku z zaspokojeniem dochodzonej wierzytelności poza postępowaniem egzekucyjnym. Uchwała zapadła w sprawie, w której spór dotyczył kosztów postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika. Podobnie w uchwale z dnia 26 września 2000 r., III CZP 25/00 (OSNC 2001, nr 3, poz. 35) Sąd Najwyższy przyjął, że tymczasowe ponoszenie wydatków przez Skarb Państwa, przewidziane w art. 463 § 2 k.p.c., dotyczy postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, także po wejściu w życie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji. W obydwu wymienionych uchwałach Sąd Najwyższy uznał zatem, że art. 771 k.p.c. dotyczy także postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika.

Odmienne stanowisko wyrażone zostało natomiast w uchwale z dnia 4 czerwca 2001 r., III CZP 23/01 (OSNC 2002, nr 1, poz. 2), w której Sąd Najwyższy wyjaśnił, że prokurator – w postępowaniu zabezpieczającym prowadzonym na jego polecenie – jest zobowiązany do uiszczenia stosunkowej opłaty egzekucyjnej przewidzianej w art. 45 ust. 1 i 3 oraz zaliczki, o której mowa w art. 40 u.k.s.egz. W uchwale z dnia 18 października 2001 r., III CZP 50/01 (OSNC 2002, nr 5, poz. 59) przyjął z kolei, że Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa obowiązana jest do uiszczenia opłaty egzekucyjnej przewidzianej w art. 45 ust. 1 u.k.s.egz. Podstawą tego poglądu było stwierdzenie, że ustawa o komornikach sądowych i egzekucji nie zawiera odpowiednika art. 28 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88 ze zm. – dalej: „u.k.s.c.”), wobec czego nie ma w niej odesłania do przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Tym samym zawarte w tej ustawie unormowania dotyczące zwolnienia od obowiązku uiszczenia opłat egzekucyjnych są unormowaniami szczególnymi także w stosunku do przepisów kodeksu postępowania cywilnego. W konsekwencji Sąd Najwyższy uznał, że zwolnienie od kosztów sądowych przyznane stronie w postępowaniu rozpoznawczym nie przesądza o zwolnieniu od obowiązku uiszczenia kosztów egzekucyjnych określonych w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji, ustawa ta bowiem

zawiera regulacje szczególne, które nie pozwalają na stosowanie wprost wszystkich zasad instytucji zwolnienia od kosztów sądowych zawartych w kodeksie postępowania cywilnego. Stanowisko to Sąd Najwyższy podtrzymał w uchwale z dnia 25 lipca 2002 r., III CZP 45/02 (OSNC 2003, nr 4, poz. 47), w której przyjął, że przepis art. 45 ust. 7 u.k.s.egz. zobowiązuje sąd do przekazania komornikowi części opłaty stosunkowej, o której mowa w art. 45 ust. 5 tej ustawy, łącznie z poleceniem egzekucyjnym. W uzasadnieniu uchwały podkreślił, że uregulowanie kwestii opłat egzekucyjnych w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji w sposób odmienny niż w kodeksie postępowania cywilnego i ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wyraźnie wskazuje na to, iż ustawa ta zawiera normy szczególne i autonomiczne.

W nauce prawa natomiast zdecydowanie przeważa pogląd, że przewidziane w art. 771 k.p.c. rozciągnięcie zwolnienia od kosztów sądowych, przysługującego stronie w postępowaniu rozpoznawczym, dotyczy postępowania egzekucyjnego prowadzonego zarówno przez sąd, jak i przez komornika.

Dokonując wykładni art. 771 k.p.c., trzeba mieć na względzie, że w postępowaniu rozpoznawczym wyróżnia się kategorię kosztów sądowych będących składnikiem kosztów procesu (art. 98 i nast. k.p.c.), w postępowaniu egzekucyjnym natomiast – kategorię kosztów egzekucji będących składnikiem kosztów postępowania egzekucyjnego. Koszty sądowe obejmują opłaty sądowe i zwrot wydatków (art. 2 u.k.s.c.), natomiast koszty egzekucji mogą być kosztami egzekucji sądowej lub kosztami egzekucji komorniczej, zależnie od tego, do którego z organów należy egzekucja (art. 758 k.p.c.). Koszty egzekucji komorniczej zostały uregulowane w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji; obejmują one zwrot wydatków poniesionych przez komornika (art. 39 i nast. u.k.s.egz.) oraz opłaty egzekucyjne (art. 43 i nast. u.k.s.egz.). W sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera opłaty stosunkowe, zależne od wartości egzekwowanego roszczenia, a w sprawach o egzekucję świadczeń niepieniężnych i w innych przypadkach określonych w ustawie – opłaty stałe. Wypada dodać, że przepisy ustawy regulujące opłaty egzekucyjne były kilkakrotnie nowelizowane (zob. ustawy z dnia 19 lipca 2001 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, Dz.U. Nr 98, poz. 1069, z dnia 18 września 2001 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz o zmianie niektórych innych

ustaw, Dz.U. Nr 130, poz. 1452, i z dnia 24 września 2004 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, Dz.U. Nr 236, poz. 2356). W wyniku dokonanych zmian przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym wierzyciel egzekwujący świadczenie pieniężne zasadniczo nie uiszcza przy wszczęciu egzekucji ułamkowej części opłaty stosunkowej; wyjątki dotyczą jedynie wszczęcia postępowania o dokonanie zabezpieczenia (art. 45 ust. 3 i 4 u.k.s.egz.) oraz wniosku prokuratora lub sądu o zabezpieczenie na mieniu oskarżonego wykonania wydanego w postępowaniu karnym orzeczenia skazującego na grzywnę, przepadek lub nakładającego obowiązek naprawienia szkody (art. 45 ust. 5 u.k.s.egz.). Za dokonaną egzekucję świadczeń pieniężnych komornik – jak wynika z art. 45 ust. 2 u.k.s.egz. – pobiera opłatę stosunkową od dłużnika. Opłatę tę komornik ściąga od dłużnika, obliczając ją proporcjonalnie do wyegzekwowanych kwot (art. 59 ust. 1 u.k.s.egz.). Wszczęcie egzekucji i postępowania o zabezpieczenie świadczeń niepieniężnych uzależnione jest natomiast od uiszczenia przez wierzyciela opłaty stałej (art. 49a u.k.s.egz.).

Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji nie reguluje problematyki zwolnienia od kosztów egzekucji, zawiera jedynie wzmianki nawiązujące do zwolnienia od kosztów sądowych. Przykładem takiej wzmianki jest art. 40 zdanie ostatnie u.k.s.egz., według którego sąd rejonowy, przy którym działa komornik, przekazuje komornikowi sumy niezbędne na pokrycie wydatków w sprawach innych osób zwolnionych od kosztów sądowych. Wobec braku w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji ogólnych regulacji określających zasady i zakres zwolnienia od kosztów egzekucji prowadzonej przez komornika, nie można generalnie wyłączyć możliwości stosowania w tej egzekucji art. 771 k.p.c. Jeśli się uwzględni literalne brzmienie tego przepisu, który rozciąga zwolnienie od kosztów sądowych na postępowanie egzekucyjne bez względu na rodzaj organu prowadzącego to postępowanie, za uzasadnione uznać należy stanowisko, że odnosi się on także do egzekucji komorniczej. Nie stanowi przy tym argumentu na rzecz odmiennego poglądu okoliczność, że w art. 771 k.p.c. ustawodawca posłużył się pojęciem „kosztów sądowych” i zwolnienie od tych kosztów rozciągnął na postępowanie egzekucyjne. W postępowaniu egzekucyjnym występuje pojęcie „kosztów egzekucji”, które są odpowiednikiem pojęcia kosztów sądowych, wobec czego zawarte w art. 771 k.p.c. rozciągnięcie zwolnienia od kosztów sądowych należy rozumieć w ten sposób, że strona korzystająca ze zwolnienia od kosztów sądowych

w postępowaniu rozpoznawczym korzysta w postępowaniu egzekucyjnym ze zwolnienia od kosztów egzekucji. Przyjmując, że art. 771 k.p.c. dotyczy także postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, nie można jednak nie dostrzegać, że ustawa o komornikach sądowych i egzekucji zawiera regulacje szczegółowe, które modyfikują funkcjonowanie w postępowaniu egzekucyjnym instytucji zwolnienia od kosztów. Przykładowo, według art. 40 zdanie drugie u.k.s.egz., prokurator – choć korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych (art. 111 § 1 pkt 4 k.p.c.) – musi uiścić zaliczkę na pokrycie wydatków, jeżeli wniósł o dokonanie czynności. Podobnie uregulowana została w art. 45 ust. 3 i 4 u.k.s.egz. kwestia pobierania opłat egzekucyjnych w postępowaniu zabezpieczającym. Regulacje te – jak trafnie podniesiono w doktrynie – stanowią *leges speciales* w stosunku do normy ogólnej wynikającej z art. 771 k.p.c., co nie oznacza jednak, że wyłączają stosowanie tego przepisu w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez komornika. Wspomniane regulacje jedynie modyfikują reguły dotyczące zwolnienia od kosztów sądowych ustanowione w przepisach kodeksu postępowania cywilnego (zob. np. art. 112 § 1 k.p.c.).

W świetle powyższych rozważań za uzasadnioną uznać należy tezę, że zwolnienie od kosztów sądowych, które przysługiwało stronie w postępowaniu rozpoznawczym, rozciąga się na postępowanie egzekucyjne bez względu na to, czy organem egzekucyjnym jest sąd, czy komornik, z zastrzeżeniem jedynie szczególnych uregulowań ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, modyfikujących reguły funkcjonowania instytucji zwolnienia od kosztów w ramach egzekucji komorniczej.

Kolejna wątpliwość Sądu Okręgowego, pozostająca w związku z rozpoznaniem złożonego środka odwoławczego, dotyczy skutków przyznanego stronie zwolnienia od kosztów sądowych, które, zgodnie z art. 771 k.p.c., rozciąga się na postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika. Ze względu na to, że zagadnienie prawne przedstawione zostało przez Sąd Okręgowy przy rozpoznawaniu zażalenia dłużników, oceny tych skutków dokonać należy w odniesieniu do osoby dłużnika. Chodzi o rozstrzygnięcie kwestii, czy w sytuacji, w której dłużnik na podstawie art. 771 k.p.c. korzysta w postępowaniu egzekucyjnym ze zwolnienia od kosztów egzekucji, nie można ściągnąć od niego opłaty egzekucyjnej należnej komornikowi w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych.

Podejmując ten problem trzeba przypomnieć istotę instytucji procesowej, jaką jest zwolnienie od kosztów sądowych. Instytucja ta – jak wynika z art. 113 § 1 k.p.c. – stanowi w istocie pomoc państwa dla osób, które ze względu na trudną sytuację materialną nie są w stanie uiścić kosztów sądowych bez uszczerbku utrzymania koniecznego i dla siebie i rodziny; ma ona na celu umożliwienie osobom, które nie są w stanie ponieść kosztów sądowych, dochodzenie ich praw w cywilnym postępowaniu sądowym. Zgodnie z art. 112 § 1 k.p.c., strona, która została w całości zwolniona od kosztów sądowych, nie wnosi opłat sądowych i nie ponosi wydatków, które wykląda za nią Skarb Państwa. Oznacza to, że zwolnienie od kosztów sądowych dotyczy tych kosztów, które strona powinna ponieść, gdyby nie korzystała ze zwolnienia. Strona korzystająca ze zwolnienia od kosztów sądowych nie ma zatem obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, jeżeli wnosi do sądu pismo podlegające opłacie (art. 5 ust. 1 u.k.s.c.), nie ma też obowiązku złożenia zaliczki na pokrycie wydatków, jeżeli wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami (art. 41 ust. 1 u.k.s.c.). Zwolnienie od kosztów sądowych odnosi się przy tym do takich kosztów, które powstają na skutek czynności podejmowanych przez stronę (np. wniesienie pisma podlegającego opłacie czy wniosek o podjęcie czynności połączonej z wydatkami), nie odnosi się natomiast do kosztów, których strona nie ma obowiązku uiścić, czy do kosztów, które ma obowiązek uiścić strona przeciwna. W konsekwencji, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 121 k.p.c., zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi. Trzeba więc odróżnić kwestię ponoszenia kosztów sądowych w toku postępowania i ewentualnego zwolnienia strony od tych kosztów od kwestii odpowiedzialności strony za koszty procesu. W zakresie odpowiedzialności za koszty procesu obowiązują zasady wyrażone w art. 98 i nast. k.p.c.

Odnosząc tak rozumianą instytucję zwolnienia od kosztów sądowych do postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, trzeba oddzielnie rozważyć znaczenie przysługującego stronie – na podstawie art. 771 k.p.c. – zwolnienia od kosztów egzekucji w odniesieniu do wydatków i oddzielnie w odniesieniu do opłat egzekucyjnych. Jeżeli chodzi o wydatki, to nie ulega wątpliwości, że komornik nie może wezwać dłużnika zwolnionego od kosztów sądowych o uiszczenie zaliczki, w razie złożenia przez niego wniosku o dokonanie czynności połączonej z wydatkami. W takim wypadku powinien, zgodnie z art. 40

zdanie trzecie u.k.s.ezg., uzyskać sumy niezbędne na pokrycie wydatków z sądu rejonowego, chyba że zachodzi wyjątek wskazany w art. 40 zdanie drugie u.k.s.ezg.

Co się zaś tyczy opłat egzekucyjnych, to przysługujące dłużnikowi zwolnienie od kosztów egzekucji pozostaje bez znaczenia z punktu widzenia opłat stałych, opłaty te bowiem uiszcza wierzyciel, po czym podlegają ściągnięciu od dłużnika w ramach jego odpowiedzialności za koszty postępowania egzekucyjnego (art. 770 k.p.c.). W sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych, w których komornik pobiera opłaty stosunkowe, zasadą jest natomiast, że wierzyciel składając wniosek o wszczęcie egzekucji nie uiszcza należnej opłaty stosunkowej ani jej ułamkowej części. Za dokonaną egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera opłatę stosunkową, którą ściąga od dłużnika. Przysługujące dłużnikowi – na podstawie art. 771 k.p.c. – zwolnienie od kosztów musi przy tym pozostać bez znaczenia z punktu widzenia możliwości ściągnięcia omawianej opłaty. Zwolnienie dłużnika od kosztów egzekucji nie może prowadzić do takiego stanu, że nie można ściągnąć od niego należnej opłaty stosunkowej, której obowiązku uiszczenia nie miał wierzyciel (art. 45 ust. 1 u.k.s.ezg.). Przyjęte przez ustawodawcę rozwiązanie, że opłata stosunkowa należna od egzekucji świadczeń pieniężnych nie jest – co do zasady – wnoszona przez wierzyciela, a jedynie ściągana wprost od dłużnika, prowadzi do uproszczenia procedury rozliczenia kosztów egzekucji komorniczej. Zamiast obowiązku wniesienia opłaty stosunkowej przez wierzyciela, a następnie ściągnięcia jej od dłużnika celem zwrotu wierzycielowi na podstawie art. 770 zdanie pierwsze k.p.c., ustawodawca przyjął rozwiązanie, w którym dochodzi do ściągnięcia opłaty od dłużnika na rzecz komornika. Rozwiązanie takie było dopuszczalne, ponieważ w postępowaniu egzekucyjnym obowiązuje wyrażona w art. 770 k.p.c. zasada odpowiedzialności dłużnika za koszty postępowania egzekucyjnego.

Z tych względów za uzasadnioną uznać należy tezę, że przyznane w postępowaniu rozpoznawczym zwolnienie od kosztów sądowych, które, zgodnie z art. 771 k.p.c., rozciąga się na postępowanie egzekucyjne, pozostaje bez wpływu na możliwość ściągnięcia od dłużnika należnej komornikowi opłaty stosunkowej.

Ostatnia wątpliwość Sądu Okręgowego, zawarta w pytaniu, czy dłużnikowi przysługuje w toku postępowania egzekucyjnego uprawnienie do żądania zwolnienia od opłaty egzekucyjnej należnej komornikowi, a jeśli tak, w jakim trybie i przez kogo jest rozpoznawane, tylko częściowo pozostaje w związku z rozpoznaniem przez ten Sąd wniesionego środka odwoławczego. Chodzi jedynie o

problem, czy dłużnik może uzyskać zwolnienie od kosztów dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego, a w razie odpowiedzi twierdzącej, jakie wywiera ono skutki z punktu widzenia możliwości ściągnięcia opłaty egzekucyjnej należnej komornikowi za dokonaną egzekucję. W sprawie, w której wyłoniło się rozważane zagadnienie prawne, dłużnicy złożyli bowiem wniosek o zwolnienie od kosztów egzekucji i tego wniosku dotyczy rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji.

Kwestia możliwości wystąpienia przez stronę postępowania egzekucyjnego z wnioskiem o zwolnienie od kosztów egzekucji nie powinna budzić wątpliwości (art. 113 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.), przyjmuje się bowiem powszechnie, że każda ze stron postępowania egzekucyjnego może uzyskać takie zwolnienie. Przyznane dłużnikowi w postępowaniu egzekucyjnym zwolnienie od kosztów egzekucji nie mogłoby – rzecz jasna – sięgać dalej niż zwolnienie od kosztów sądowych przyznane w postępowaniu rozpoznawczym, które z mocy art. 771 k.p.c. rozciąga się na postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika. Nie mogłoby to być przy tym zwolnienie od opłat egzekucyjnych, ponieważ dłużnik w postępowaniu egzekucyjnym tych opłat nie uiszcza, lecz jest jedynie osobą, na której spoczywa ich finansowy ciężar. Warto dodać, że w art. 49 ust. 1 u.k.s.egz., dotyczącym opłaty pobieranej w wypadku umorzenia postępowania, jest mowa o wezwaniu dłużnika do uiszczenia „należności z tytułu opłat”, nie zaś do uiszczenia opłaty.

Konkludując należy dojść do wniosku, że zwolnienie od kosztów egzekucji przyznane dłużnikowi w toku postępowania egzekucyjnego również pozostaje bez wpływu na możliwość ściągnięcia od dłużnika opłaty stosunkowej należnej komornikowi za dokonaną egzekucję.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 390 § 1 w związku z art. 397 § 2 k.p.c. rozstrzygnął przedstawione zagadnienie prawne, jak w uchwale.